

Η πλατφόρμα Tinos Quarry Platform είναι ένα φόρουμ για τη σύγχρονη τέχνη, η οποία υποστηρίζει ένα πρόγραμμα φιλοξενίας καλλιτεχνών (artist-in-residence) και βρίσκεται στο νησί της Τήνου. Η TQP προσκαλεί συμμετέχοντες από την Ελλάδα και το εξωτερικό να εργαστούν σε ένα ευρύ φάσμα καλλιτεχνικών και πολιτιστικών πρότζεκτ. Οι συνέργειες που προκύπτουν μεταξύ καλλιτεχνών και τοπίου συμβάλλουν στην ανάπτυξη δικτύων που περιλαμβάνουν τόσο την τοπική όσο και τη διεθνή κοινότητα, ενώ ανοίγουν το πεδίο προς ένα ευρύτερο κοινό.

η ασφάλιση μετακίνησης ατόμων και
νικητικές σφαιρίσες για την μεγάλη
επιχειρηματικότητα της σύγχρονης τέχνης,
στην περίπτωση ολόκληρα και πιο αβέβαια σήμερα,
με μια εποχή που χαρακτηρίζεται από
πολλές μορφές εθνικισμού, ξενοφοβίας και
κοινωνικοπολιτικές απομόνωσης. Πράγματι,
πολλοί καλλιτέχνες που εργάζονται σε
το εξωτερικό περιβάλλον δυσκολεύονται ή
είναι αδύνατο να διασχίσουν τα όλοτε
διαπολιτισμική ταυτότητα σύντομα, ή να
επιτελέσουν έργα τους από και προς
απόψεις που πραγματοποιούνται σε
και κατ' εξοχή διεθνής σκηνή. Η έκθεση
ensemble απάντα σε αυτή την κρίση,
φέροντας το έργο καλλιτεχνών από
συνεργασίες πλείους στο νησί της Τήνου με
συνεργασία ανάμεσα στον καλλιτέχνη,
τον ονόματι και θεωρητικό G Douglas Barrett,
ην καλλιτέχνη Πέτρο Τουλούδη,
ην πλατφόρμα σύγχρονης τέχνης
Quarry Platform, και το Ίδρυμα
Εθνικού Πολιτισμού.

αλλοτήτων που συμμετέχουν στην άσκηση περιλαμβάνουν στα έργα τους θέματα που άπτονται της διεθνικότητας και της παγκοσμιότητας και για τη δημιουργία τους χρησιμοποιούν μια σειρά από φορητά ψηφιακά μέσα (Βίντεο, φωτογραφία, ήχο, κείμενο), καθώς και διαδραστικές της μουσικής σημειογραφίας που να παραδοσιακά σχετίζονται με την αρπάρικα μουσική. Παρ' ότι αποκομμένη από το κέντρο της μουσικής, η αρπάρικα στην περίπτωση αυτή υποδηλώνει τη δυνατότητα της να διασχίσει τα χωρικά και χρονικά σύνορα μέσω της εικονικής αύλης κατάστασής της. Προηγούμενα παραδείγματα σημειογραφίας και οδηγίων για τη συνέργεια πολλών μέσων

φάνηται στα "event scores", τα οποία εμφανίστηκαν κατά τις δεκαετίες του 1960 και 1970, παράλληλα με την εννοιαστική τέχνη και τις πρακτικές από-υπολόγιση". Οι συγκεκριμένες φόρμες καταδεικνύουν όχι μόνον τη ρευστότητα ανάμεσα στα μέσα, αλλά αντανακλούν σε μεγάλο βαθμό το σύγχρονο καθεστώς της υπερ-διασυνδεδεμένης τεχνολογίας απομόνωσης. Οι καλλιτέχνες που παρουσιάζονται εν έκθεση *Reassembly* αντλούν από μουσική και διάφορα ψηφιακά (και ηλεκτρονικά και αναλογικά) μέσα, σκοπεύοντας να δημιουργήσουν έργα που διασχίζουν και υπερβαίνουν εθνικά σύνορα, πολιτισμικά όρια, γλωσσικούς φραγμούς, χρονολογικά και άλλα όρια οριζήσεως. Ωστόσο, αντί απεικονίζοντάς τις συνήθεις μνημεικές όρες όπως μουσική και χορός, το περιεχόμενο των έργων τους αποσπείνει μια αίσθηση δεκτικότητας και ρευστότητας. Οι καλλιτέχνες φαίνονται να έναν αριθμό ξεχωριστών αλλά αλληλένδετων πεδίων όπως: ιστορία της τέχνης και της μουσικής, μουσικοπολιτική, αστικές μελέτες, πολιτισμική ανθρωπολογία, μετα-αποικιοκρατικές σπουδές και ευρωπαϊκή φιλοσοφία. Στο σύνολό της η εκθέσταυλά τους αναφέρεται σε θέματα διασύνδεσης, χωρίς κινητικότητα, πολιτικές ταυτότητας, πολιτικές οικονομίας, φύλου, σεξουαλικότητας ή πολιτισμικής υβριδικότητας μέσα στο ένα φάσμα διαφοροτικών καλλιτεχνικών μεθοδολογιών.

Douglas Barrett

Καλλιτέχνες:

Jel Abidin, G Douglas Barrett, Sari Carel,
 Emma Dusong, Francesco Gagliardi,
 Γιώργος Κουμεντάκης, Alyssa Moxley,
 Melody Nixon, Ντόρα Οικονόμου, Λένα
 Πατάνας, Tao G. Verhovec Sambolec,
 Raphael Sbrzesny, Πέτρος Τουλούσης,
 Thomson Young, Hong-Kai Wang.

τιμέλεια G Douglas Barrett, και Πέτρος
συλούδης

Ο Γερμανός καλλιτέχνης **Raphael**
Sbrzesny με το βίντεο *Castel Volturmo*
(2010), αποτίει φόρο τιμής σε εκείνους που
προσπάθησαν και απέτυχαν να διασχίσουν
τα σύνορα, εστιάζοντας στον ομώνυμο,
οικονομικά υποβαθμισμένο ιταλικό δήμο
βόρεια της Νάπολης. Το μονοκάναλο
βίντεο απεικονίζει τον καλλιτέχνη να
επηρεχτεί στη θάλασσα, ενώ χτυπιέται
επανελημμένα ένα τύμπανο. Ο ήχος του

οποίος λειτουργεί σε αντίστοιχη λωρίδα χρόνου. Δηλαδή, οι εικασί μία ημέρες των περιπτώσεων του Sambolec αντιστοιχούν άμεσα στο έργο όπου το βιώνει ο επισκέπτης κατά τη διάρκεια της έκθεσης. Τελικά, ο θεατής γίνεται μάρτυρας ενός είδους κυβερνητικής μετενσάρκωσης του Brown, που επανεμφανίζεται φηφιακά ως τα βήματα του ίδιου του καλλιτέχνη καταγράφονται από τον μετρονόμο.

Με το θέμα της μετάφρασης ασχολείται επίσης ο Ιταλό-Καναδός καλλιτέχνης **Francesco Gagliardi** στο μονοκάναλο βίντεο *Translation #6: Shuang Shuang Yan* (2009). Το έργο καταγράφει μια εκδήλωση κατά την οποία ο καλλιτέχνης προσκάλεσε μια εκτεταμένη κινεζο-καναδική

Μία άλλη μορφή «περιπατητικής» μουσικότητας συναντάμε στο *Reading Stanley Brown* (2015-16) του **Tao G. Vrhovec Sambolec**, μιας εγκατάστασης που επανεξηγεί το βιβλίο του Ολλανδού εννοιολογικού καλλιτέχνη Stanley Brown (1935-2017) με τίτλο *my steps 12.2.2005 - 1.1.2006* (2014). Το βιβλίο του Brown αποτελείται από είκοσι μία σελίδες, κάθε μία από τις οποίες περιέχει μια ημερομηνία και τον αριθμό των βημάτων που περπάτησε ο καλλιτέχνης εκείνη την ημέρα, καλύπτοντας συνολικά μια περίοδο είκοσι μία ημερών. Στην ερμηνευτική προσέγγιση του Sambolec, ο καλλιτέχνης καταγράφει κάθε βήμα μιας παρόρισης σειράς περπατών (σε διαφορετική τοποθεσία) σε πραγματικό χρόνο χρησιμοποιώντας μια ψηφιακή συσκευή εντοπισμού. Στην εγκατάστασή του, ο Sambolec κωδικοποιεί το κάθε βήμα ως ένα μόνο γύπτο που παράγεται από ένα ηλεκτρονικά τροποποιημένο αναλογικό μετρημένο, ο σκοπός να μεταφρασθούν από κοινού στα αγγλικά ένα δημοφιλές κινέζικο τραγούδι της δεκαετίας του 1930. Το τραγούδι παίζει επαναλαμβανόμενα στο παρασκήνιο, ενώ περιβόητοι πιατέρες με κινέζικο φαγητό. Στο μεταξύ, οι οικογένειες συνομιλούν με τον Gliagardi και μεταξύ τους πάνω στις πιθανές ερμηνείες των στοιχών του τραγουδιού καθώς η κάμερα περιστρέφεται αλλά γύρω από ένα μεγάλο κυκλικό τραπέζι. Αλλά ο Gliagardi, ο οποίος είναι και ο ίδιος μεταναστής και τα Αγγλικά δεν είναι η μητρική του γλώσσα, σπέρνει σκόμπα από κάθε έννοια πολιτισμικού ή γλωσσικού κέντρου. Μέσα από μια σειρά διαπραγματεύσεων, διαταγών, γλωσσικών ολισθημάτων και κοινών αμφιβολιών, αποκαλύπτεται τον σχετικό και απρόβλεπτο χαρακτήρα της μετάφρασης ως διαδικασίας που ανακαλεί, ίσως, αυτό που η ανθρωπολόγος Georgina Born όρισε ως «κοινωνικό αυτοσχέδιασμό».

Ο **Adel Abidin** χρησιμοποιεί το δημόδες τραγούδι για να επαναδιατυπώσει, με ανατρεπτικό τρόπο, την ιστορία του Ιράκ και τις πολιτισμικές της αναπαραστάσεις μέσα από το ιδίωμα διαφόρων ειδών δυτικής δημοφιλούς μουσικής. Στο *Three Love Songs* (2010), ο Abidin δημιούργησε μουσικά βίντεο για προπαγανδιστικά τραγούδια, τη σύνθεση των οποίων είχε παραγγείλει ο Σαντάμ

τω ως πρόεδρος του Ιράκ. Τα τραγούδια αναγοστρώνονται σύμφωνα με τη χρονολογικά μουσικά στυλ: η lounge μουσική του 1960, η τζάζ της δεκαετίας του 1920 και η σύγχρονη ποπ. Σε κάθε ένα από τα βίντεο εμφανίζεται μια νεαρή τραγουδίστρια, η οποία παρουσιάζεται σε μια χαρακτηριστική ατμόσφαιρα της αντίστοιχης εποχής. Τα τραγούδια ερμηνεύονται σε μια ιρακινή διάλεκτο της αραβικής γλώσσας. Ωστόσο, αν και τα βίντεο είναι υποτίτλοιμένα στα αγγλικά και οι ερμηνεύτες δε μιλούν αραβικά, έχουν οδηγίες να εκτελέσουν τα τραγούδια σαν να ήταν παραδοσιακά τραγούδια αγάπης. Με τον τρόπο αυτό, ο Abidin επισημαίνει μέσω της μουσικής αναδιτύπωση, τις ασυμμετρίες μεταξύ της γλωσσικής πρόσβασης και των τρόπων αναπαραστήσεως.

Raphael Sbrzesny *Castel Volturno* (2010)
βίντεο, 4:25 min.

Adel Abidin *Three Love Songs* (2010)
We Still Have the Patience, Father of Two
Lions, Enter It! (βίντεο, 9:48)

Francesco Gagliardi Translation #6:
Shuang Shuang Yan (2009)
 βίντεο, 48:34 min.

Tao G. Vrhovec Sambolec
Reading Stanley Brouwn (2015-16)
 ηλεκτρονικά τροποποιημένος μετρονόμος
 βιβλίο, τραπέζι

Ο Francesco Gagliardi είναι ένας καλλιτέχνης που κινείται ανάμεσα στα πεδία της περφόρμανς, του κινηματογράφου, του βίντεο, του θεάτρου και της γραφής. Έχοντας συχνά συνεργασίες με ερμηνευτές και συνθέτες πειραματικής μουσικής, στο έργο του ασχολείται με ζητήματα μνήμης, ανανέωσης/επισκευής (remediation) και μετάφρασης. Ο Gagliardi κατάγεται από το Τορίνο της Ιταλίας και έχει τη βάση του στο Μονότο.

Ο Adel Abidin γεννήθηκε στη Βαγδάτη και τώρα ζει μεταξύ των Ελσίνκι και του Αμμάν. Στο έργο του χρησιμοποιεί βίντεο, γλυπτική, φωτογραφία και ήχο για να διερευνήσει σχέσεις μεταξύ ταυτότητας, τέχνης και πολιτικής. Είναι απόφοιτος της Ακαδημίας Καλών Τεχνών της Βαγδάτης και του Ελσίνκι και το έργο του έχει εκτεθεί στα εξής: MoMA, Venice Biennale, Cairo Biennial, Guangzhou Triennial και New Museum.

Παροιμίες, ο καλλιτέχνης **Samson Young** από το Hong Kong, στο έργο *Muted Situations* (2014), αφιερώνει τις έννοιες της πολιτισμικής εσωτερικότητας και εξουσίας μέσα σε ένα μετά-αποικιακό πλαίσιο. Η σειρά απεικονίζεται από είκοσι «παρτιτούρες κενών» οι οποίες, σύμφωνα με τον Young, «αναπαροπαιοποιούν ορισμένα είδη ήθη ή από περφόρμανς, δράσεις και εκδηλώσεις. Στην έκθεση περιλαμβάνονται, το *Muted Classical Quartet* 清樂四重奏, ένα κουαρτέτο έγχορδων της κλασικής περιόδου (το οποίο συνθέσει, σύμφωνα με τις οδηγίες του Young, Ευρωπαίος άντρας συνθέτης)· το *Muted Lin Dance* 清宮舞 - η παραλλαγή του καλλιτέχνη ενός παραδοσιακού κινεζικού εθίμου κατά το οποίο οι ερμηνεύτες μιμούνται τις κινήσεις του λιτανωρίου σε συγχρονισμό με τον ρυθμό ενός τύμπανου. Αφενός, το κλασσικό κουαρτέτο έγχορδων γίνεται ανοίκειο μέσα από την απώταξη των τυχαίων («μη μουσικών») ήχων και χορογραφικών χειρισμών που είναι συχνά μοναδικού αντάγκου με την αντιληπτή μουσικότητά τους και κάθε εκτελεστή. Αφετέρου, ο Young αντιπαροπαιοποιεί

για κασέτα εικοσιτρίων χρόνων που περιέχει μια ηχογράφηση της ίδιας και του αδερφού της να παίζουν τη σύνθεση *Méditation sur le Premier Prélude de Piano de S. Bach* (1853) του συνθέτη Charles Gounod, μια πολύ γνωστή μουσική εκδοχή του Λατινικού κειμένου *Ave Maria*. Κατά ειρωνικό τρόπο, το έργο του Gounod είναι το ίδιο μια μεταγραφή του μελωδικού αυτοσχεδιασμού του ο συνθέτης εκτέλεσε, ενώ ο μελλοντικός του πεθερός έπαιξε μια τροποποιημένη εκδοχή του *Prelude No. 1 in C major* (1722) του Johann Sebastian Bach. Στην πολυκάναλη ηχητική εγκατάσταση της Wang, ζητήθηκε από τον κάθε έναν από τους εννέα επαγγελματίες μουσικούς να παραμείνει όσο το δυνατόν πιο πιστός στην ηχογράφηση της κασέτας της, δίνοντας βάση στις διάφορες ατέλειες του ντεκού της με τον αδερφό της. Μέσα από τις επαναλαμβανόμενες ηχογραφήσεις και τη διαδικασία μεταγραφής, η Wang υπογραμμίζει την αίσθηση της οικογενειακής οικειότητας, που διαπερνά ταυτόχρονα γενιές και πολιτισμούς και η οποία συχνά μεταβιβάζεται μέσα από τη διαδικασία της διδασκαλίας και της εκμάθησης της μουσικής.

Μια διαφορετική αίσθηση οικειότητας απορρέει από το *Ta voix* (2013) της **Emma Dusong**. Είναι έργο που αποτελείται από δύο μεγάλα λευκά μαξιλάρια, μέσα στα οποία έχουν τοποθετηθεί χείλια. Ο θεατής καλείται να κρατά κάθε μαξιλάρι εκατέρωθεν του κεφαλιού του/της, όπως απεικονίζεται στα συνοδευτικές φωτογραφίες, έτσι ώστε τα χείλια να ακούγονται στερεοφωνικά. Ο ήχος που μεταδίδεται μέσω των χείλιων είναι

η φωνή της καλλιτέχνης, η οποία περιγράφει μια άλλη φωνή που ανήκει σε κάποιον που έχει πεθάνει. Η φωνή, λέει η Ευσωφ, «φέρει εντός της την ίδια της την εξουσία». Το έργο της Δυσση ξεκινά με την φαινομενικά οσφιστοτική χειρονομία της κάλυψης του κεφαλιού με μαξιλάρι, ίσως σαν έναν τρόπο να αποκλειστεί τον έξω κόσμο σε μια περίοδο πένθους. Όμως ο θεατής δεν προλαμβάνει ανακούφιση από τη σιωπή, αλλά μια αίσθηση ανησυχίας, καθώς μια κατακτινική φωνή περιγράφει τον θάνατο κάποιου άλλου.

Στο *Sound Entangled Spaces* (2017) της **Alyssa Moxley**, η καλλιτέχτρια παρουσιάζει ένα άλλο είδος μεταβίβασης, εστιάζοντας εδώ στη δυνατότητα του ήχου να επικoinώνει διαμέσου γεωγραφικά διαχωρισμένων χώρων. Η Moxley, μια πολυταξιδεμένη Αμερικανίδα καλλιτέχτρια, θα βρίσκεται στην Αθήνα κατά τα εγκαίνια του *Reassembly*. Θα ξεκινήσει την περιήφορσή της στην Αθήνα, με μουσική υπόκρουση του ήχους που έχει συλλέξει διασχίζοντας σύνορα, επισκεπτόμενη νησιά και τοποθεσίες που σηματοδοτούν μεταβατική κίνηση. Αυτό ο ήχος θα μεταδοθεί μετά στην Τηλέοθου θα συνδυαστεί με την ηχητική ατμόσφαιρα του εκθεσιακού χώρου πριν επιστρέψει και πάλι στην Αθήνα. Το κύκλωμα ανατροφοδότησης της τηλεπαρουσίας της Moxley παραπέμπει στο έργο περαματικών συνθετών όπως η *Maryanne Amacher*, η οποία στη σειρά της *City Links* (1968) χρησιμοποίησε τον ήχο για να συνδέσει διαφορετικούς χώρους. Εδώ η Moxley προσθέτει περισσότερες διατέμνουσες οδούς στο δίκτυο που δημιουργεί από ακουστικά συσσημασμένες χώρους.

Emma Dusong, *Η Φωνή σου* (Νοέμβριος 2013) [Απόσπασμα]

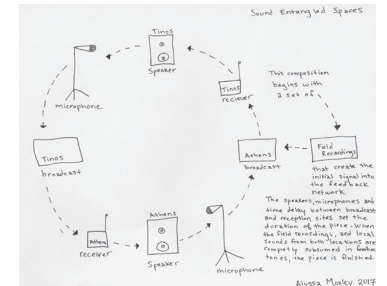
Η φωνή σου αποτελείται από επιστροφές
 Στην αρχή, κόκορι ανοιχτόχρωμοι,
 εν συνεχεία μία στρώση πυκνότερη
 Μια ανάσα περικλείει το σύνολο.
 Αναδιπλώνεις τη γλώσσα ελαφρώς
 αλλά κατά την εκφόρα καταλαβαίνω τι λες.
 Ακούω το γέλιο της φωνής σου
 και, συνάμα, την ανησυχία της, κάποιες φορές.
 Η φωνή σου είναι λεπτή,
 προχωρά με φινέττα.

Δεν φοβάσαι να δώσεις χώρο στην ησυχία ανάμεσα στις λέξεις που πήρες το χρόνο να επιλέξεις
 Το τέλος των φράσεων σηματοδοτεί μια παύση.
 Διακριτικά ξαναπαίρνεις ανάσα
 Η φωνή σου, εναλλάξ, προχωρά μπρος - πίσω, σύμφωνα με αυτό που λες.
 Καθώς σε προχωρά, μοιάζει να βηματίζει σε πεδίο.
 Καθώς πιασδρομεί, ανηφορίζει ένα λόφο ήχου προς το τέλος κάθε φραζαρίσματος.

Emma Dusong *Ta voix* (2013)
μαξιλάρια, ακουστικά, ipod, φωτογραφίες

Samson Young *Muted Situations* (2014)
παρτιτούρα κειμένου (δεν είναι εμφανής)
περφόρμανς, δύο βίντεο,
Muted Classical Quartet, βίντεο, 17:10 λ.
Muted Lion Dance, βίντεο, 7:21 λ.

Alyssa Moxley *Sound Entangled Spaces* (2017)
περφόρμανς, ηχητική εγκατάσταση

Hong-Kai Wang *The Broken Orchestra* (2007)
πολυκάναλη ηχητική εγκατάσταση

